

det var værdige Personer, der havde nydt Understøttelse, selv vilde føle sig stærkt opfordrede til at eftergive dem den; dermed var det hele Formaal med Hensyn til deres Valgret til Rigsdagen naaet. Jeg vil anbefale det ærede Thing at overveie, om man ikke fornøstigt og rettest skulde gaa denne Vej.

Winther: Paa Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Forslag skulde stride imod Grundloven, vil jeg ikke indlade mig videre, men det forekommer mig dog, at vi, dersom det virkelig skulde have været Tilfældet, ikke kunde have ventet at se det sat til Behandling. Jeg har altid opfattet Formandens Stilling saaledes, at det var hans Hverv at varetage, at der ikke kom Noget frem, som stred imod Grundloven, og jeg har gjort opmærksom paa, at Formanden i den grundlovgivende Rigsdag var af den Mening, at det ikke vilde stride imod Grundloven, at det ved Lov bestemtes, hvorlænge en saadan Fattigunderstøttelse skulde have den Virkning at berøve Vedkommende Valgretten. Man ser saaledes, at jeg — saavidt jeg kan skjønne — har to Formænd for min Anstuelse, der gaa imod Ministerens Mening. Da jeg indbragte Lovforslaget, yttrede jeg tillige, at jeg havde ønsket, der skulde være gaaet videre, men at jeg godt saae, at det, jeg ønskede opnaaet, ikke kunde opnaas uden ved en Grundlovsforandring, og jeg antog ikke, det var rigtigt at foreslaa en saadan alene af Hensyn til denne Bestemmelse. — Den ærede Minister sagde, at de fleste af de Folk, som dette Lovforslag søger at begunstige, ere uverdige, men det vilde være forunderligt at tænke sig, at de fleste af dem, der, efter at have været saa fattige, at de have maattet modtage Understøttelse af Fattigvæsenet, have arbejdet sig op til ikke i 5 Aar at have havt nødig at ty til dette, skulde være uverdige. Jeg har ivertimod troet, at noget Saadant var et Bevis for, at Flertallet af dem, der vare i dette Tilfælde, vare værdige; thi det er vistnok overordentlig vanstelig for Folk, der have været saaledes stillede som de, om hvem her er Tale, i 5 Aar itræl at kunne undvære en saadan Hjælp. Dette er vistnok en Garanti for Værdigheden,

forsaavidt det overhovedet kan siges at være berettiget, at der tages Hensyn til den ved Udvidelsen af Valgretten; thi man maa erindre, at dette Begreb „værdig til at tage Del i Valgretten“ ikke er afhængig af Folks Ekstern i Almindelighed; de, der udelukkes fra Valgretten, fordi de ifølge deres Vandel ikke ere værdige dertil, ere kun de, hvem der er overgaaet en saadan Dom, at de maa kjendes uverdige til at være valgberettigede. At det skulde være farligt for Kommunerne, at den forfortede Præscriptionsfrist, hvorom her er Tale, kom til at indtræde, forekommer det mig besynderligt at tro; thi jeg har aldrig kunnet antage Andet, end at Kommunerne i de allerfleste Tilfælde alligevel ikke vilde have Udflugt til at tilbageerhverve Noget af det, de saaledes have opoffret. Jeg kan derfor heller ikke antage, at Forslaget i den Henseende skulde kunne opvække Forskrækkelse eller i og for sig være farligt. Forøvrigt have Kommunerne 5 Aar til at passe paa deres Tare, til at se, om der er Noget at plukke hos Vedkommende. Man maa huske paa, at hvis der virkelig var Lidt tilovers, som Kommunen troede, den gjorde klogere i at tage fra Vedkommende, end i at lade ham beholde det, kunde den gjøre det, medmindre den Tvivl skulde være begrundet, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Nimesstad) antyndede, men den gjaldt dog blot med Hensyn til de Paagjældende paa Landet, thi her i Byen antog han jo, at man skulde kunne have Ret til at kræve Beløbet tilbage. Jeg har troet, at der tillige i dette Lovforslag laa en Opfordring til en videregaaende Forholdsregel fra Kommunernes Side, som jeg dog mente skulde blive frivillig, idet de nemlig kunde anvende deres Gen'ur eller Bedømmelse af slige Mænds Opførsel i en saadan Retning, at de, forsaavidt de fandt, at Noget havde opført sig saaledes, at man kunde ønske, at han nød enhver Borgerret, kunde eftergive ham Fattigunderstøttelsen, iagtet der maasse ikke var gaaet mere end eet Aar, siden han fik den. Jeg synes, at det var smukt af Kommunerne, om de gjorde det, og jeg antager, at de i mange Tilfælde vilde have pekuniær Fordel deraf; thi naar man vækker